

Já vim, že už jsem to tady jednou psala, že takovýhle ráno, kdy jsem měla touhu následovat tuhle písničku, bylo.

Enemže vono přišlo zas. ☐ A já ho tentokrát - i díky klouzavce poslechla. Bylo totiž nádherně. Po noci, který předcházela buřina, se příjemně ochladilo. A tak by to byl hřích to nevyužít. Čoklidi byli taky nadšení, až rozverní. Někteří..... některé teda ☐ . Tak chvilinku trvalo, než se ty některé trochu porovnaly, ale víte co? Krám byl doma a vystačily jsme si hlasovým projevem. Mojím teda, pochopitelně a to navíc pouze v rámci odsuzujících či podivujících se proslovů ☐ . To mě ba, to mě ba, to mě děsně ba, ba bááá . Jak vona čučí, když jí sděluju, že je vostudná vostuda vošklivá a že jí natrhnu řiť, ešivá se vokamžitě nezačne chovat jako normální péf! A co čučí, to by bylo to nejmenší, ale že poté i dbá teda toho, aby byla normální péf.

A nebo třebas ani nemusim mluvit, ba aní pípnout! Jako třeba todlencto ráno. Měla tendence se furt vystřelovat dopředu a při tom třeba zaběhnout za roh. To nemám fakt ráda. A zároveň ale nechci furt toho čoklida přivolávat, je to otravný, nebaví mě to. Mno, tak jsem nás zavedla do míst, kde to nebude vadit a nechala jsem milou madáme být. Odběhla si zase, ale já na ní - na rozdíl od ní - viděla, protože jsem sledovala každej její krok a mezi náma byly dvě řady aut, přes který jsem jí sledovala. Zatímco dřív by to prala furt do kšá, tak teď si kupodivu i bez mýho volání uvědomila, že "Je-e? Voni nejsou?" a hodila zpátečku, jenže my nikde, že jo? "Voni furt nejsou???" bylo velký divení. A když nás pak konečně zblejskla leeeetěla jako blášen. Blášen kříženej s houpacím konikem, páč měla to emotivní vzednutí, že nás našla. Nasadila sem krutopřísnej gezicht a velmi tiše jsem se otázala, kde byla. "Promiiiih." tvářily se Fleky. "Tady deme." Odpověděla jsem jí a od té doby si zkrátila akční rádius sama. Čímž mě pochopitelně dost potěšila. A taky tím, že když nás předtím hledala, neopustila hranice chodníku. Stejně jako chvilku nato, když se chtěla vydat přes silnici. Stačilo říct "Ne-ee, Talinkooo, to nemůžeeš." a dotlapkala ke mně.

Když oba splnili svědomitě svoje venčící povinnostě došlo i trochu na mozko tužení, křížený se cvičením. Do hry vstoupila šňůrka od klíčů. Oba dostali sedni a já šla šňůrku ztratit. To je oba bavčí. Stejně jako když ji při chůzi jednomu z nich odhodím jen tak do trávy a pošlu ho pro ni. Teď se hezky prostrídali v jejím hledání a poctivě dodržovali to, že jeden sedí, druhej pracuje. Zaujali jsme tím postaršího pána, který procházel kolem. Zastavil se a díval se s úsměvem na ně. Jsem ráda, když ohařící vyvolají lidem úsměv na tváři.

Zamávala jsem na spřátelenou dvojici sestávající se z frbulíka Boříka, kterému zcela logicky říkám Bořek stavitel a jeho páníčka. Bořík koukal, co to tam kutíme a já si říkala, jestli to Tali nestrhne. Dobrýyyý, šikovnááá, nenechala se rušit a hledala. A přinesla. Aby pak o kus dál ztratila. Ouuuušínka svoje roztomilý!! ☐ A že něco nutně musí prozkoumat v tom křoví. Kdyby to nebylo křoví na sídlisku a ona nebyla hounožroutka a bufetářka, nebyl by logicky důvod jí v tom bránit. Leč, ...že . Svý pappenheimský známe velmi, velmi dobře. No jo no, holka, každej svýho štěstí strojvůdce. Cvakla jsem jí na vodítko a fertig. Smolikof. A šlapeš u nohy. Tím pádem vzniknul krásnej prostor pro Rumíčka, ktorej běhal pro šňůrku, vyběhnul si na podestu a tak jako podobně. Zatímco vedle mě protestně funěla nešťastná hrouda flekůch ☐ .

I zželelo se Koláče milých Fleků,

přísnost její se zmírnila.

I odcvakla je během pár kroků

čímž radost velikou jim učinila.

I poznaly Fleky Koláče dobrotu,

poznaly ji a plesaly.

A krok svůj do té doby tak volný,

pak sami sobě srovnaly.

(konec parafráze na verše pana Erbena ☐ , snad se zase zlobit nebude, že jsem si jeho "Mateřídoušku" půjčila) .

Každopádně je skvělý, že tohle už na ní taky funguje, že si to uvědomuje, to je vážně prima. Svědčí to o tom, že se snad???? konečně pořádně na nás doopravdy navazuje. Po sto letech už bylo na čase.

Když jsme u toho času - byla ho ještě fůra - nebo takhle - nebyla, ale já si řekla, že dneska na to peču, že je tak hezky a příjemně a je nám spolu tak dobře, že se ještě budeme courat a budu v práci prostě dýl odpolko. A zamířila jsem na louku. Láážo plážo jsme si šli. Fšící tři. Háský, fakt háský. Nemusíte nejen hulákat, ale taky povelovat, usměřňovat. Jen prostě jdete. Potkali jsme vižlajdu Sáru, tak se s ní šli ohařící pozdravit, já jsem totéž učinila s její paničkou. A zblejskla jsem, že kousek od nás jde na tramvaj Danuška. I sdělila jsem ohařiskům, že tam je ta Danuška a ať jí honem běží pozdravit.

Rumíček má všech pět pohromadě, takže nezaváhal, rozhlídnul se a běžel přímo k ní. Tali nemá nejen všech pět pohromadě, ona nemá ani těch pět, takže "Juheee!" a ..... běžela přivítat toho staříka s holí, co šel o pár metrů za Danuškou. □ . Velmi rychle se mi podařilo jí hodit nápovědu, takže starýho pána nechala být a mastila přepadnout tu Danušku. Jak jeden, tak druhý jí lípli hubičku a vrátili se za mnou. A mohli jsme jít na tu louku. Tam už metala kozelce vižlajda Lara. Na vodítku. A tak jsem Tali mírnila v jejím nadšení, aby si kvůli ní Lara neutrhla krk. Tali to vyřešila to po svém. Lítala kolem v obřích kruzích. S výrazem šťastnýho idiota. Rumíček Laru nemusí, pro její neovladatelný projev. Takže ten tam ani nešel.

Když Tali dokroužila, vydala se - zcela neorganizovaně!! dolů k rybníčkům. Nemělo cenu volat, byla rozjetá jak lokomotiva. Tak jsme tam s Rumíčkem za ní došli. Stála a uchváceně opět čučela na hladinu. Pak tam hodila šíbru. Podařilo se mi ji vyšťárat na břeh □ a poté už na něm i zůstala. Zas tolik toho času nebylo, že jo. Po nějaký době se nechala hezky odpovelovat, že odcházíme a taktéž, že nemá lézt do toho křoví. Ač to bylo křoví do té doby povolený, neb tam jsou ty padančata. Teď tam byl neskutečný bordel od nějakých humusáků. A tak jsem to i Tali podala, že ať tam nechodí, že tam je bordel. K mému potěšení si s tímhle vysvětlením vystačila a odešla. Vyběhla si do kopečka nahoru oběhnout svůj bufík, čistě jen tak pro radost z pohybu a pak už jsme zamířili domů. Na to, že to bylo ranní venčení, byla ta hodina myslím dostačující, ne? □